

Я в долонях світ тримала
Тих, хто поряд був зі мною, кликала, шукала
Серед днів минулих
Вірила та пробачала
Всю себе їм до останку віддавала
Але сталося як є
Жалі любі мої
Жалі, не повернути нічого
Жалі не тримаю у серці
Жалі, їм не бути в моєму житті

Відпускати було важко
Але нести на собі образи завжди важче
Набагато краще
Прислухатися до серця
Чи відкриті й досі людям тим у ньому дверці
Хто пішов, нехай іде
Жалі любі мої
Жалі, не повернути нічого
Жалі не тримаю у серці
Жалі, їм не бути в моєму житті

Сама з собою розмовляла тисячі разів
Питала Бога, як встояти на одній нозі
Чи то мій зір схибив, чи сум в мені осів
Я маю поле із жалів, в них навесні посів
Жнива, жнива. В жилах жива вода тече
А значить буду жити з цим іще
В плачах печаль, в думках печаль, печаль і жаль
Але в усьому є межа і я
Буду дивитись вперед, буду просити пробачення
Адже жалі не дають забувати, навпаки, додають значення
Різним подіям в житті, різним особам. Де моя совість?
Інколи маєш добро на меті, але в думках тільки жаль, тільки сором
І я вийматиму з себе цеглини, закладені кимось ще в ранніх літах
Кажуть, людину зліпили із глини, тож можна змінити все те, що не так
Варто поглянути у відображення – з душі йде потік із емоцій
Це кожного може спіткати на кожному кроці

Жалі любі мої
Жалі, не повернути нічого
Жалі не тримаю у серці
Жалі, їм не бути в моєму житті
Жалі, маю далі я йти
Жалі, не повернути нічого
Жалі не тримаю у серці
Жалі, вам не бути в моєму житті